

Sankt Knuds Kirke , Odense 11-1-2018

LYS OG SALT

Jeg takker for ordet og opmærksomheden!

”Lys og salt” er den for mig indlysende titel dette nye portrætmaleri af biskop Tine Lindhardt til Domkirken i Odense.

”Lys og salt” var den metaforiske og retoriske grundfigur i Tine Lindhardts formidable tale til Jan Lindhardts begravelse i Roskilde Domkirke den 19. november 2014. ”I er jordens salt, verdens lys” hedder det hos Matthæus i Kapitel 5, vers 13-17.

Midt i den tungeste or mørkeste november nogensinde på samme tid at KUNNE VÆRE det jordiske salt og det himmelske lys; det var Tine Lindhardts særlige STYRKE. Det er mit store ønske, at denne lysets og saltets metaforik imprægnerer mit værk og oplevelsen af det.

Der var en drømmeopgave at blive stillet overfor: At portrættere Tine Lindhardt!

Mit første møde med Tine Lindhardt var for godt 15 år siden, da hun helligede en hel udsendelse af radioprogrammet ”Menneske og Tro” til mit altertavlemaleri ”Verdens Lys” til Maglebrænde Kirke på Falster.

Der var med det samme en soleklar affinitet mellem os: Æstetisk, kulturelt, teologisk og menneskeligt. – Det svingede!!! Tine og senere Jan Lindhardt blev vigtige støtter for mig i min koncipering af min kunst og ikke mindst KIRKEKUNST.

Lige som f. eks. alle mine kongelige portrætter træder maleriet af biskop Tine Lindhardt ud i et nyt terræn. Det er malet på en reliefstruktur, det bryder med maleriets og ikke mindst portrætmaleriets konventionelle format. Værket markerer igennem sin udstrækning sin helt egen relation til rummet omkring det; og det er simpelthen forbudt at indramme det!

Værket består aldeles bevidst af 12 enkeltforløb; OG af konfluensen og interaktionen mellem enkeltdelene og HELHEDEN. Det er hele tiden et spil mellem kontinuitet og diskontinuitet.

Eet af de for mig fascinerende/spændende momenter ved en opdelt billedflade er, at den kan fungere som en slags BETYDNINGSGENERATOR . Vi kan kigge på et enkelt eksempel:

Claus Bergs alter rummer den smukke metaforik at Kristi kors er selve livets træ.

Reliefstrukturen gør det muligt komplementært at betone begge dimensioner af symbolikken: Den del der rummer det bevidst eneste synlige af den korsfæstede Kristus, nemlig den venstre hånd, her oppe til højre (peger..), præges af blodet og lidelsen; medens den del til venstre der primært rummer livets træ farves komplementært i det grønlige... Det er en komplementaritet, som får mig til at tænke på Thomas Kingos salme "Sorrige og glæde, de vandre til hobe...", som formentlig hørtes allerførste gang netop her, hvor vi befinder os nu.

Der var mange overvejelser omkring den korsfæstede Kristus' tilstedeværelse i billedet. Valget at lade korsFORMEN (peger..) i reliefstrukturen, mellem hænderne, på brystet i altertavlen øverst t.v. og altså kun den venstre hånd være synligt i maleriet...

Det er Tine Lindhardt som biskop i Fyns Stift, der er motiv for portrættet. Men det er et enkelt ansigt, som er det uundgåelige, afgørende tyngdepunkt for hele værket: ANSIGTET.

Dette enestående ansigt som på samme tid er biskop, teolog, forgatter, tænker, menneske, mor, kvinde og meget mere...

Når jeg i dette portræt har en stærkere følelse af lighed i forhold til modelens ansigt og balance i forhold til ansigtets udtryk; så har vi en årsag, der kom til verden kun 13 km herfra, hvor vi befinder os lige nu.

Takket være Carl Niensens 2. symfoni, Opus 16, "De 4 temperament" har jeg kunnet udvikle en synæstetisk portrætteringsmetode, hvor modellen identificerer sig med hver af symfoniens 4 satser og lader den usynlige musik forme ansigtstrækkene.

Tine Lindhardt gav utroligt meget af sig selv i de særlige sidninger med det koleriske, det flegmatiske, det melankolske og det sangvinske temperament, og fordi jeg har oplevet hendes ansigt i dets yderpunkter, oplever jeg et væsentligt mere kvalificeret grundlag for at vælge det endelige udtryk i portrættet.

Det har været en fantastisk og medrivende rejse i Tine Lindhardts liv og univers.

Jeg fik lov til at låne et virkeligt klenodie; nemlig fotoalbumet ”De 7 første år – Optegnelser fra barneårene”. Det har hjulpet mig flere gange undervejs i forløbet.

Forleden så jeg de tidligste fotografier igennem igen, for at opleve sammenhæng mellem de allertidligste smil og det smil, som det endelige ansigt i portrættet er på vej ind i; OG hele den sammenhæng som ansigtet indgår i maleriet.

Så var det, jeg blev dybt rørt; da jeg mærkede forbindelsen mellem smilene henover årtierne.

Derfor blev du født!

Og tak Gud, at du blev!!

Lars Physant , Odense 11. januar 2018